



BOLU BAROSU İNSAN HAKLARI BÜLTENİ



Vol. 02

TEMMUZ 2023



İÇİNDEKİLER



SAYFA 3

*AVRUPA BİRLİĞİ ADALET
DİVANININ OLUŞUMU VE YAPISI*

SAYFA 6

*AVRUPA BİRLİĞİ ADALET DİVANI
DAVA SÜRECİ*

SAYFA 10

AVRUPA SOSYAL ŞARTI

SAYFA 12

*AVRUPA SOSYAL HAKLAR
KOMİTESİ*

SAYFA 15

*ANAYASA MAHKEMESİNİN
22.03.2023 TARİHLİ KARARI*

AVRUPA BİRLİĞİ ADALET DİVANININ OLUŞUMU VE YAPISI

Avrupa Birliği Adalet Divanı AB'nin ve Avrupa Atom Enerjisi Topluluğunun yargı kurumudur. 3 mahkemeden oluşur;

- Adalet Divanı
- Genel Mahkeme
- Kamu Hizmetleri Mahkemesi.

Avrupa Birliği Adalet Divanı AB'nin ve Avrupa Atom Enerjisi Topluluğunun yargı kurumudur. 3 mahkemeden oluşur; Adalet Divanı, Genel Mahkeme ve Kamu Hizmetleri Mahkemesi. Bu mahkemelerin başlıca görevi Topluluk kurallarının hukukiliğini incelemek ve AB hukukunun tek bir şekilde yorumlanmasını sağlamaktır. Adalet Divanı 27 hâkim ve 8 kanun sözcüsünden oluşmaktadır. Hâkimler ve kanun sözcüleri, tekrar seçilebilmek üzere 6 yıllığına Üye Devletlerin hükümetleri tarafından mutabakatla atanmaktadır. Bu mevkie seçilecek olanlar kendi ülkelerinde en yüksek yargı makamlarına atanabilecek nitelik ve yeterliliğe sahip, bağımsızlıklarından asla şüphe duyulmayan kişilerdir. Divan hâkimleri aralarından birini tekrar seçilebilmek üzere 3 yıllığına Divan Başkanı olarak seçer. Başkan Divanın idari işlerini yönetir ve Büyük Daire ve tam katılımlı divandaki oturum ve müzakerelere başkanlık ederler.

Her davada daire üyelerinden biri Raportör olarak görev alır. Eğer dava bir ülke ile ilgiliyse o ülke adına Divanda bulunan Hâkim Raportör olarak görev yapamaz. Kanun sözcüleri Divana yardımcı olmaktadır. Kendilerinin görevlendirildiği davalarla ilgili olarak etki altında kalmadan ve bağımsız olarak görüş bildirmekle sorumludurlar. Baş hukukçu kurumun genel sekreteri olup, Divan Başkanının yetkisi altında Divan birimlerinin işleyişini idare eder. Hâkim ve kanun sözcülerinin hukuki çalışmalarında yardımcı olmak üzere Hukukçular (her hâkim için 3 hukukçu katip) görevlendirilirler. Divan; tam katılımlı divan, 13 hâkimli Büyük Daire veya 5 veya 3 hâkimli Daire şeklinde görev yapar. Divan, tam katılımlı divan olarak ancak Divan Statüsünde belirtilen belirli davalar ile (yükümlülüklerini yerine getirmediğinden dolayı Ombudsman veya Avrupa Komisyonunun bir Üyesinin görevine son verilmesi gibi) istisnai derecede önemli gördüğü davaları görüşmek için toplanır. Yargılamanın tarafı olan bir Üye Devletin veya bir kurumun talebi üzerine ve özellikle karmaşık ve önemli davalarda ise Büyük Daire olarak görev yapar.

Diğer davalar ise 3 veya 5 hâkimli Daireler tarafından görüşülür. 5 hâkimli Dairelerin başkanları 3 yıllığına ve 3 hâkimli Dairelerin başkanları 1 yıllığına seçilir. Görevini tam anlamıyla yerine getirebilmesini temine etmek amacı ile, Divana açıkça tanımlanan bir yargı yetkisi verilmiş olup bu yetki çerçevesinde Divan ön hukuki karar ve çeşitli tür başka kararlar vermektedir. İçtihat hukuku aracılığı ile, Adalet Divanı, yetkileri dâhilinde AB hukukunu uygulamaları, topluluk vatandaşlarına sağlanan hakları korumaları (AB hukukunu doğrudan uygulayarak) ve AB kurallarının öncesinde veya sonrasında da yer alsa, AB kurallarıyla çelişen ulusal hükümleri uygulamamaları için (AB kurallarının ulusal hukukun önünde yer alması) idarelere ve ulusal mahkemelere yükümlülükler getirmiştir. Adalet Divanı, AB Hukuku ihlalleri için Üye Devletlerin sorumluluğu ilkesini kabul etmiştir. Bu ilke öncelikle AB kurallarıyla bireylere tanınan hakların korunmasında önemli bir rol oynamakta, ikinci olarak ise Üye Devletlerin AB kurallarını daha özenli bir şekilde uygulamalarına katkıda bulunmaktadır. Üye Devletler tarafından yol açılan ihlaller, bazı durumlarda kamu kaynaklarına ciddi bir yük getirecek şekilde tazminatlarla sonuçlanmaktadır. Bunun ötesinde, bir Üye Devletin AB hukukunu ihlal etmesi Divanın huzuruna getirilebilir ve Divan ihlalin ortadan kaldırılarak uyumun temin edilmemesinin tespiti ile periyodik ve/veya toplu bir ödeme cezasına hükmedebilir. Adalet Divanı aynı zamanda AB hukukunu uygulayan ulusal mahkemeler ile de bağlantılı olarak çalışır. AB hukukuyla bir şekilde ilgisi olan bir uyuşmazlık üzerinde karar vermesi istenen herhangi bir ulusal mahkeme ön hukuki kararlar için Adalet Divanına sorular yöneltebilir hatta bazı durumlarda yöneltmelidir. Bu durumda Divan AB hukukunun bir hükmünün hukukiliğini gözden geçirmek ya da yorumlamak durumundadır.



Divan içtihadının gelişmesi; AB mevzuatının vatandaşlara günlük hayatlarının değişik alanlarında tanıdığı hakları korumak suretiyle, Avrupa yurttaşlarına hukuka uygun bir yaşam alanı oluşturulması konusunda Divanın sağladığı katkının bir göstergesidir. İçtihadı çerçevesinde (1963 yılında Van Gend & Loos ile başlayan), Divan, Üye Devletlerde Avrupa vatandaşlarının kendi ulusal mahkemeleri önünde AB kurallarına dayanabilmeyi sağlayan, AB hukukunun doğrudan etkisi prensibini tanımıştır.

Çoğunluğunu ön hukuki kararların oluşturduğu binlerce Divan kararının Avrupa vatandaşlarının günlük hayatları üzerinde önemli sonuçları olmuştur.

Kanun Sözcüsünün Rolü

Kanun sözcüleri görevlendirildiği davalarla ilgili olarak etki altında kalmadan ve bağımsız olarak görüş bildirmekle sorumludurlar. Dava Hâkimlerin ve Kanun Sözcüsünün huzurunda açık duruşma halinde yürütülür. Hâkimler ve Kanun Sözcüsü taraflara istedikleri soruları yöneltir. Birkaç hafta sonra Kanun Sözcüsü yine açık duruşmada Adalet Divanı huzurunda “görüşünü” sunar. Kanun Sözcüsü davanın hukuki yönlerini detaylı bir şekilde inceler ve tamamen bağımsız olarak ortadaki meselenin nasıl değerlendirilmesi gerektiği konusundaki görüşlerini Adalet Divanına bildirir. Böylece sözlü yargılama sona ermiş olur. Şayet Mahkeme tarafından ilgili davanın yeni bir hukuki sorunu ortaya çıkarmadığı tespiti yapılırsa, Kanun Sözcüsünün dinlenmesinin ardından, Mahkeme davaya ilişkin kararını herhangi bir Kanun Sözcüsü Görüşü olmaksızın verir.

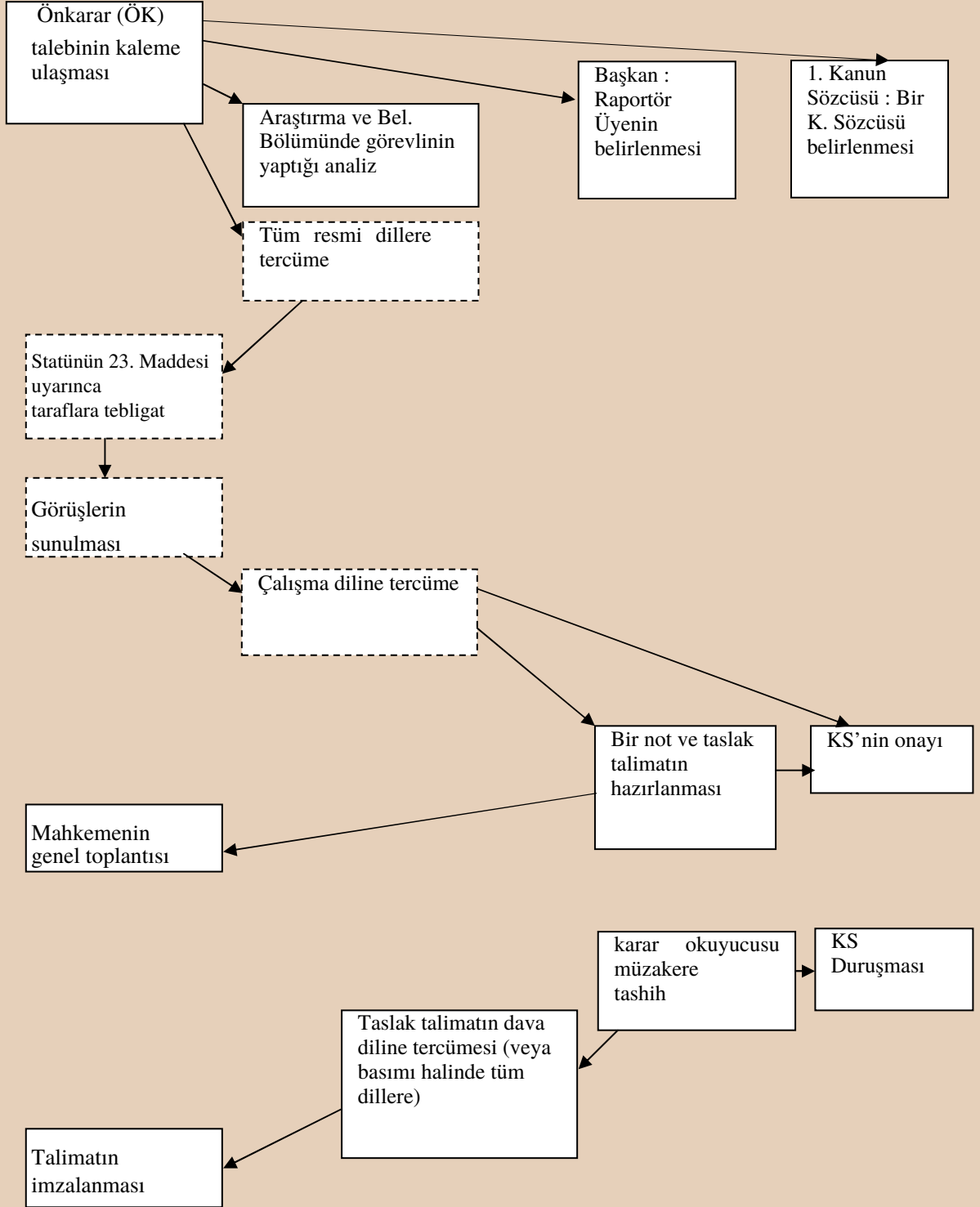
Genel Mahkeme (Asliye Mahkemesi)

Önceki adı “İlk Derece Mahkemesi” olan Genel Mahkeme her Üye Devletten en az bir hâkimin katılımı (2010 itibarı ile 27 ülke) ile oluşan bir mahkemedir. Hâkimler, tekrar seçilebilmek üzere 6 yıllığına Üye Devletlerin hükümetleri tarafından mutabakatla atanmaktadır. Aralarından 3 yıllığına kendi Başkanlarını seçerler. 6 yıl süre ile görev yapmak üzere de Baş Hukukçuyu seçerler. Hâkimler görevlerini tamamen tarafsız ve bağımsız olarak ifa ederler. Adalet Divanından farklı olarak, Genel Mahkemede, sürekli görev yapan kanun sözcüleri bulunmamaktadır. Ancak, bu görev istisnai durumlarda bir hâkim tarafından ifa edilebilir. Genel Mahkeme çoğunlukla 5 veya 3 hâkimli Daire şeklinde görev yapsa da bazı durumlarda tek hâkim de görev yapar. Ayrıca davanın hukuki karmaşıklığı veya öneminin gerektirmesi halinde, Büyük Daire (13 hâkimli) veya Tam Katımlı Mahkeme olarak da çalışabilir. Genel Mahkemede açılan davaların yüzde 80’i 3 hâkimli Daireler tarafından görüşülmektedir. 5 hâkimli Dairelerin başkanları 3 yıllığına seçilir. Genel Mahkemenin kendi Kalem Birimi olmakla birlikte diğer idari ve çeviri ihtiyaçları için Adalet Divanının teşkilatından yararlanır.

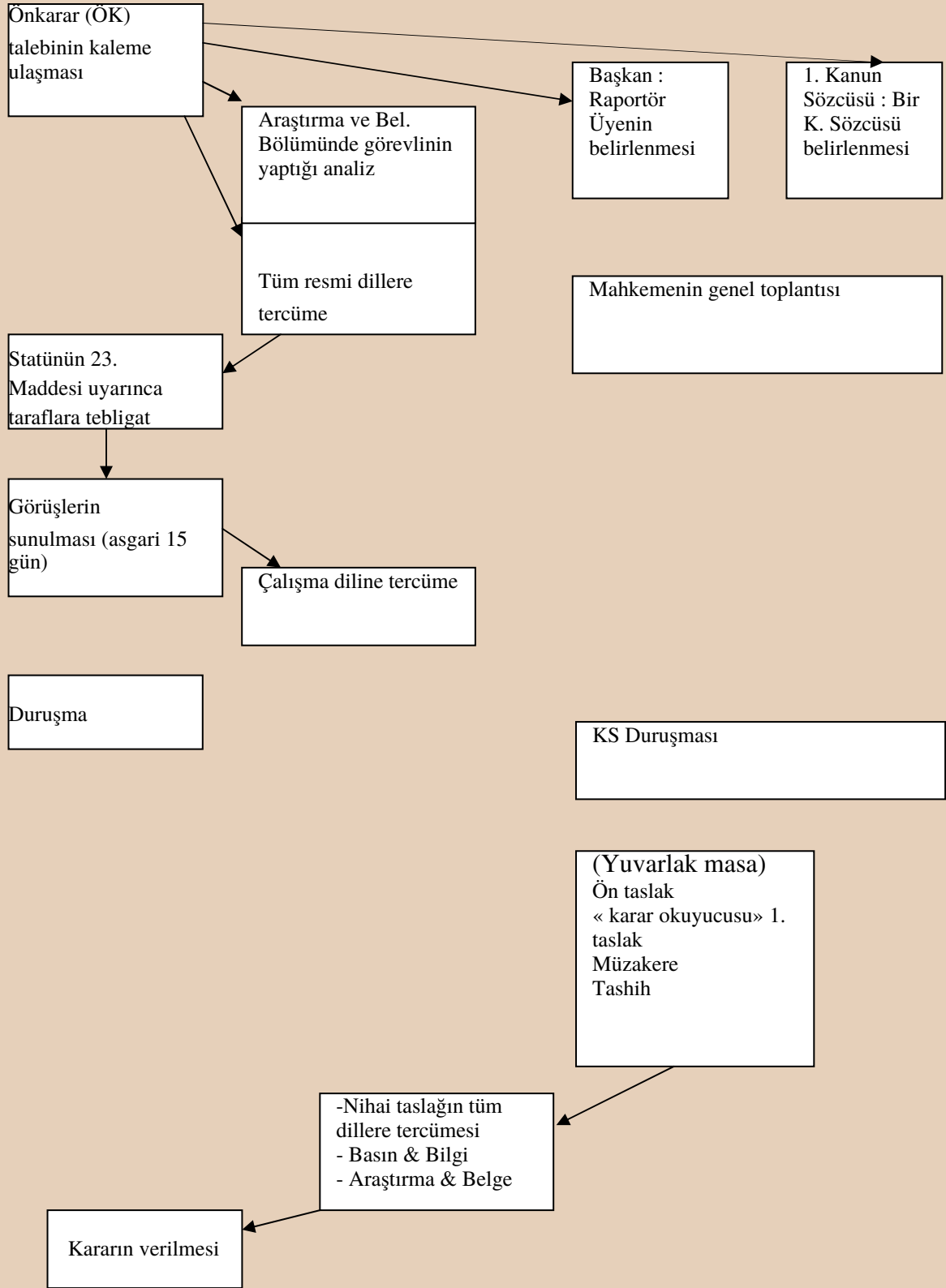
Kamu Hizmetleri Mahkemesi

Avrupa Birliği Kamu Hizmetleri Mahkemesi, Konsey tarafından 7 yıllığına atanan ve görev sürelerinin yenilenmesi imkânı olan 7 hâkimden oluşmaktadır. Atama süreci başvuru için duyurunun yapılmasının ardından ve Adalet Divanı ile Genel Mahkemenin eski üyeleri ve yeterlilikleri genel kabul görmüş avukatlardan oluşan 7 kişilik bir Komitenin görüşleri doğrultusunda neticelendirilir. Hâkimlerin atanması aşamasında Konsey, Üye Devlet vatandaşları arasında mümkün olduğunca geniş bir coğrafi dağılım ve temsil edilen hukuk sistemleri açısından dengeli bir dağılımın oluşmasına gayret eder. Mahkeme hâkimleri aralarından birini tekrar seçilebilmek üzere 3 yıllığına Mahkeme Başkanı olarak seçer. Mahkeme 3 hâkimli Daireler halinde görev yapar. Ancak davanın hukuki karmaşıklığı veya öneminin gerektirmesi halinde, Tam Katımlı Mahkeme olarak da görev yapabilir. Ayrıca, Mahkeme Usulünde belirlenmiş olan davalarda, 5 hâkimli Daire veya tek hâkimli olarak da görev yapabilir. Hâkimler 6 yıllık bir süre için bir Baş Hukukçu atarlar. Mahkemenin kendi Kalem Birimi olmakla birlikte diğer idari ve çeviri ihtiyaçları için Adalet Divanının teşkilatından yararlanır.

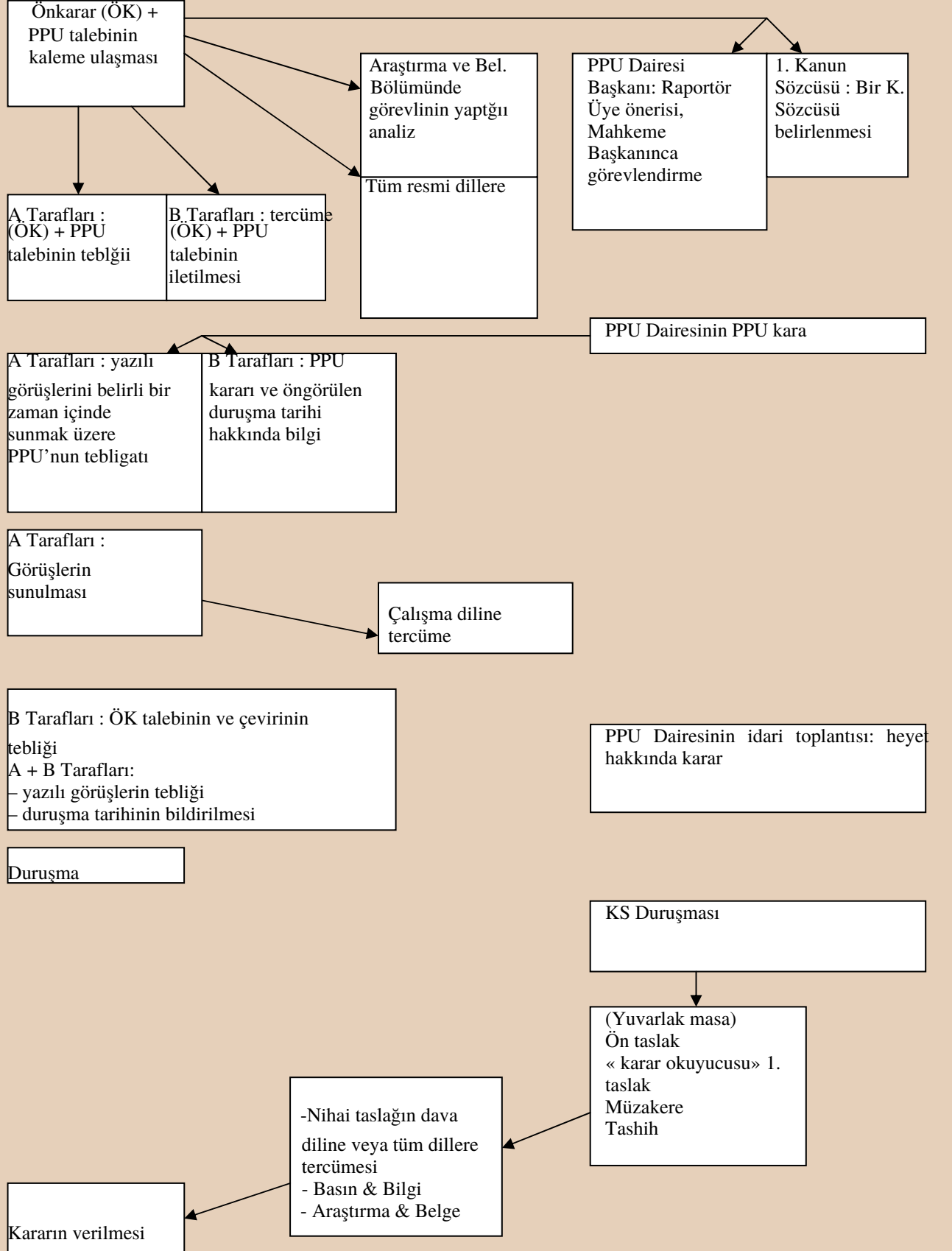
2. BASİTLEŞTİRİLMİŞ USUL (TALİMAT)



3. HIZLANDIRILMIŞ USUL



4. ACİL USUL (ACİL ÖN KARAR USULÜ = PPU)



AVRUPA SOSYAL ŞARTI

DEPARTMENT OF THE EUROPEAN SOCIAL CHARTER DIRECTORATE GENERAL OF HUMAN RIGHTS
AND LEGAL AFFAIRS COUNCIL OF EUROPE

İNSAN HAKLARINI GÜVENCEYE ALAN BİR AVRUPA KONSEYİ ANTLAŞMASI

Avrupa Sosyal Şartı (bundan sonra “Şart“ denecektir) hak ve özgürlükleri ve taraf Devletlerin uymasını sağlamak için bunları güvenceye alan bir denetim sistemini öngörmektedir. Yakın geçmişte (1996) yenilenen Şart, Avrupa Yenilenmiş Sosyal Şartı adını alarak 1999 tarihinde yürürlüğe girmiş ve giderek 1961 tarihli ilk Şart’ın yerini almaya başlamıştır.

ŞART’ IN GÜVENCEYE ALDIĞI HAKLAR

Şart’ın güvenceye aldığı haklar herkesin günlük hayatını ilgilendiren haklardır:

KONUT

1. Belli yeterlilik düzeyinde ve elverişli maliyette bir konutta oturabilmek;
2. Yeri yurdu olmayanların sayısının azaltılması; yoksul ve/veya dar gelirliler kesimlere yönelik bir konut siyaseti;
3. Konuttan çıkarılma tehlikesini azaltacak usullere başvurulması;
4. Yabancıların sosyal konutlardan ve konut yardımlarından eşitlik içinde yararlanmaları
5. Ailelerin ihtiyaçları doğrultusunda yeni konut yapımı ve konut yardımı.

SAĞLIK

- 1.Halkın tümünün yararlanabileceği etkili sağlık hizmetleri yapısı
- 2.Sağlıklı bir çevre güvencesini kapsar biçimde hastalıkları önleyici siyaset izlenmesi



EĞİTİM

1. Ücretsiz ilk ve orta öğretim
2. Ücretsiz ve etkili mesleğe yönlendirme hizmetleri
3. Başlangıçta mesleki öğretim (genel orta öğretim ve mesleki öğretim), üniversite düzeyinde yüksek öğretim ve üniversite dışı yüksek öğretim, sürekli ve mesleki öğretim
4. Yerleşik yabancıların yararlanması amacıyla özel tedbirler
5. Özürlü çocukların okula yerleştirilmesi
6. Özürlü kişilerin eğitimden ve mesleki öğretimden yararlanması.

HUKUKİ VE SOSYAL KORUMA

1. Çocuğun hukuki durumu
2. Genç suçluların ıslahı
3. Kötü muamele ve şiddete karşı koruma
4. Emek sömürsünün (cinsel ve sair) her biçimiyle yasaklanması
5. Ailenin hukuken korunması (eşler arasında eşitlik ve çocuklara eşit muamele, eşlerin ayrılığı durumunda çocukların korunması)
6. Sosyal güvenlik, sosyal yardım ve sosyal hizmetlerden yararlanma hakları
7. Yoksulluk ve toplum dışı kalmaya karşı korunma hakkı
8. Çalışanların çocuklarına bakılması
9. Yaşlı kişiler yararına özel tedbirler alınması.

ÇALIŞTIRMA

1. Zorla çalıştırmanın yasaklanması
2. Çocuk çalıştırmanın yasaklanması
3. 15 ve 18 yaş arasında özel çalıştırma koşulları
4. Hayatını serbestçe girdiği bir işte çalışarak kazanma hakkı
5. Tam çalıştırmayı sağlama amacıyla ekonomik ve sosyal siyaset izlenmesi
6. Ücret ve çalışma süresi konusunda adil çalışma koşulları
7. Manevi ve cinsel saldırıya karşı korunma hakkı – sendikalar ve işveren örgütleri kurma özgürlüğü ve bunlara üye olma veya olmama konusunda bireysel özgürlük
8. İki taraflı danışma, toplu görüşme, uzlaşma ve seçimlik hakemliğin geliştirilmesi
9. İşine son verilmesi durumunda korunma
10. Grev hakkı
11. Özürlülerin iş bulmadan yararlanması.

KİŞİLERİN DOLAŞIMI

1. Aile birleştirme hakkı
2. Vatandaşların yurtdışına çıkış hakkı
3. Sınır dışı etmede usul güvenceleri
4. Göçmen işçiler hakkındaki işlemlerin basitleştirilmesi.



AYRIMCILIK YASAĞI

1. Kadın ve erkeklerin eşit muamele görme ve çalıştırmada fırsat eşitliği hakkı
2. Vatandaşlar ve yasal olarak çalışan ve/veya yerleşik olan yabancılar için, ırk, cinsiyet, yaş, renk, dil, din, kanı, ulusal aidiyet veya sosyal menşee, sağlık durumu veya bir ulusal azınlığa mensup olup olmama gözetilmeksizin Şart'ta belirtilen hakların güvenceye alınması
3. Aile sorumlulukları üzerine kurulu ayrımcılığın yasaklanması
4. Toplumla bütünleşme ve toplum hayatına katılma konusunda engellilerin hakları.

AVRUPA SOSYAL HAKLARI KOMİTESİ

Şart'ta belirtilen taahhütlere saygı gösterilmesi Avrupa Sosyal Haklar Komitesi'nin (bundan böyle Komite denecek) denetimine bağlı tutulmuştur. Komite'nin bağımsız ve yansız nitelikte on beş üyesi Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi tarafından altı yıl görev süresiyle seçilir, bu görev süresi bir kez yenilenebilir. Komite taraf Devletlerin ulusal durumlarının Şart'a uygun olup olmadığına karar verir (Şart'ın 1991 Torino Protokolü tarafından değişik 24. maddesi).

ULUSAL RAPORLAR ÜZERİNDEN YAPILAN BİR DENETİM USULÜ

Taraf Devletler her yıl bir rapor sunar, bu raporda Şart'ı hukuken ve fiilen nasıl uyguladıklarını açıklarlar. Her rapor Şart'ın kabul edilen hükümlerinin bir kısmı için verilir. Komite raporları inceler ve ulusal durumların Şart'a uygun olup olmadığına karar verir. Kararlarına "sonuçlar" denir. Bunlar her yıl yayınlanır. Devletlerden biri Komite'nin bir Şart'a uygun olmama kararının gereklerini yerine getirmede, Bakanlar Komitesi bu Devlete gönderir. Bakanlar Komitesi'nin çalışmaları Şart'a taraf Devletlerin hükümet temsilcilerinden

oluşan ve toplantılarına Avrupa toplumsal ortaklarını temsil eden gözlemcilerin de katıldığı bir Hükümet Komitesi tarafından hazırlanır.

TOPLU ŞİKÂYET USULÜ

1995'de imzaya açılan ve 1998'de yürürlüğe giren bir Protokol, Avrupa Sosyal Haklar Komitesi'ne, Şart'ın ihlal edildiği iddiaları ile başvuru olanağı tanımıştır.

Başvuru Yapma Yetkisi Olan Örgütler

– Bu usulü kabul eden bütün Devletler için:

1. CES (Avrupa Sendikalar Konfederasyonu), UNICE(Avrupa İşveren ve Sanayi Konfederasyonları Birliği) ve OIE(Uluslararası İşverenler Örgütü)
2. Avrupa Konseyi nezdinde katılma yetkisi tanınmış ve bu amaçla hazırlanan listeye Hükümet Komitesi tarafından kaydedilmiş olan hükümet dışı kuruluşlar
3. İlgili Devletin sendikaları ve işveren örgütleri

– Ayrıca aşağıdaki imkanı tanımış Devlet hakkında:

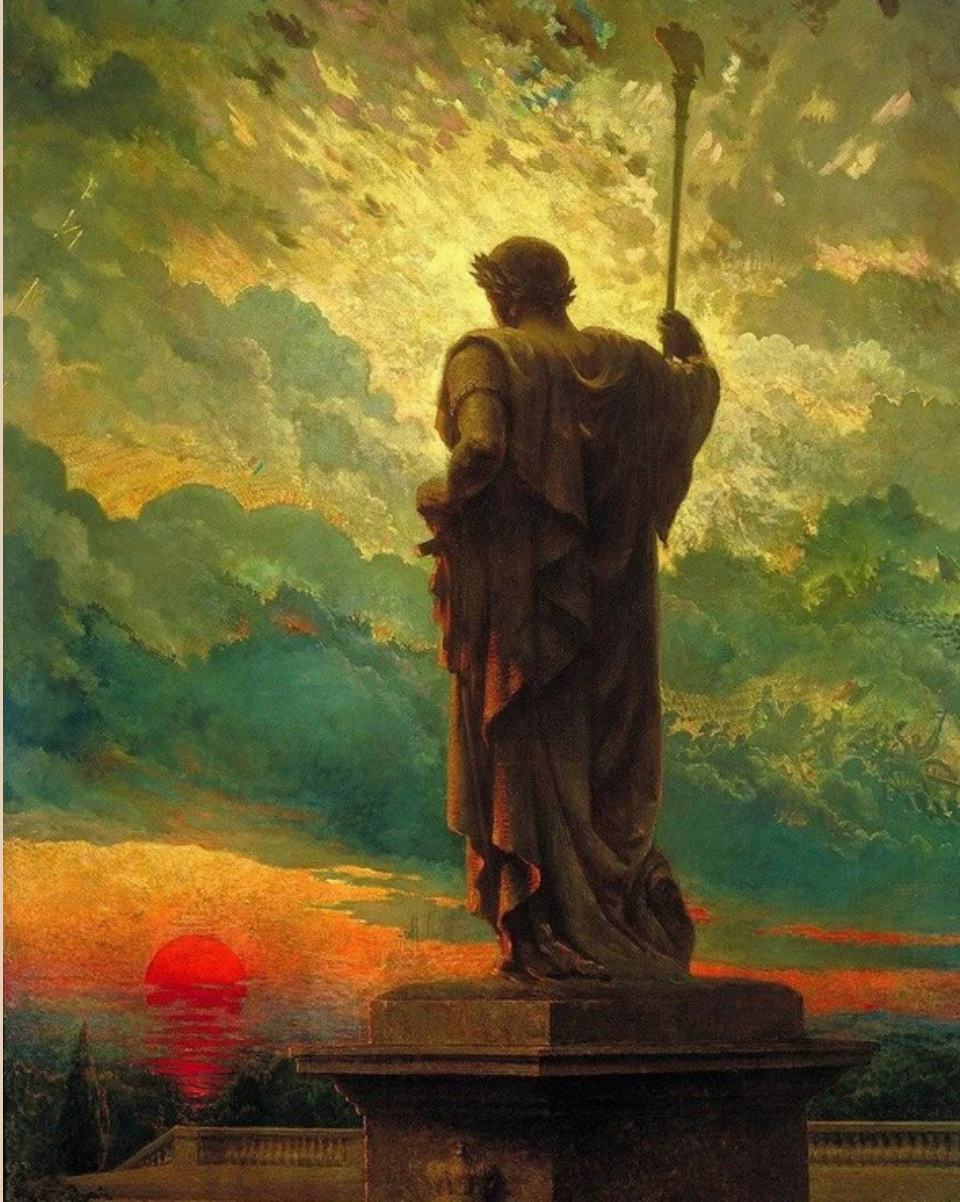
4. Ulusal hükümet dışı kuruluşlar (Ulusal gönüllü kuruluşlar).

Toplu şikâyet dosyası aşağıdaki bilgi öğelerini içermelidir:

- Şikâyette bulunan örgütün ismi ve adresi
- Şikâyeti yapan ve imzalayan kişinin örgütü bağlayıcı hareket yetkisini kanıtlayan belge; Şikâyet edilen devlet
- Şart'ın ihlâl edildiği iddia olunan kuralları
- Şikâyetin konusu; başka bir anlatımla şikâyet edilen Devletin Şart'ı hangi konu veya konularda yerine getirmediği, bu iddialara uygun kanıtlar/ kanıtlayıcı belgeler.

Şikâyet dilekçesi yukarıda belirtilen 1. ve 2. kesimde yer alan örgütler bakımından İngilizce veya Fransızca yazılmış olmalıdır. Diğerleri bakımından (3. ve 4. kesimlere girenler), dilekçe ilgili Devlet'in resmi dil veya dillerinden birinde yazılmış olabilir. Şikâyet Komite tarafından

incelenir, biçim koşulları yerine getirilmiş ise Komite dilekçenin kabul edilebilirliğine karar verir. Şikâyet kabul edilebilirliğine bulunduğu takdirde taraflar arasında karşılıklı dilekçe değişimi yoluyla oluşan bir yazılı usul izlenir. Komite'nin herkese açık bir sözlü toplantı düzenleme olasılığı da bulunmaktadır. Komite daha sonra şikâyetin esası hakkında bir karar alır. Bu karar taraflara ve Bakanlar Komitesi'ne bir raporla bildirilir, rapor en geç bildirimini izleyen dört ay içinde kamuya açıklanır. Sonuçta Bakanlar Komitesi bir karar (résolution) kabul eder. Duruma göre Şart'a uygunluğun sağlanması için alınması gereken önlemler konusunda ilgili Devlete tavsiyede (recommandation) bulunabilir.



ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

ESAS SAYISI : 2022/105

KARAR SAYISI : 2023/54

KARAR TARİHİ : 22/3/2023

R.G. TARİH - SAYI : 23/6/2023 - 32230

İTİRAZ YOLUNA BAŞVURAN : Tarsus 1. Sulh Hukuk Mahkemesi

İTİRAZIN KONUSU : 22/11/2001 tarihli ve 4721 sayılı Türk Medeni Kanunu'nun 407. ve 471. maddelerinin Anayasa'nın 35., 48. ve 49. maddelerine aykırılığı ileri sürülerek iptallerine karar verilmesi talebidir.

OLAY : Hükümlüye vasi atanması talebiyle açılan davada itiraz konusu kuralların Anayasa'ya aykırı olduğu kanısına varan Mahkeme, iptalleri için başvurmuştur.

I. İPTALİ İSTENEN KANUN HÜKÜMLERİ

Kanun'un itiraz konusu;

1. 407. maddesi şöyledir:

“III. Özgürlüğü bağlayıcı ceza

Madde 407- Bir yıl veya daha uzun süreli özgürlüğü bağlayıcı bir cezaya mahkûm olan her ergin kısıtlanır.

Cezayı yerine getirmekle görevli makam, böyle bir hükümlünün cezasını çekmeye başladığını, kendisine vasi atanmak üzere hemen yetkili vesayet makamına bildirmekle yükümlüdür.

2. 471. maddesi şöyledir: “B. Hükümlülerde Madde 471- Özgürlüğü bağlayıcı cezaya mahkûmiyet sebebiyle kısıtlı bulunan kişi üzerindeki vesayet, hapis hâlinin sona ermesiyle kendiliğinden ortadan kalkar.”

II. İLK İNCELEME

1. Anayasa Mahkemesi İçtüzüğü hükümleri uyarınca Hasan Tahsin GÖKCAN, Kadir ÖZKAYA, Muammer TOPAL, M. Emin KUZ, Rıdvan GÜLEÇ, Recai AKYEL, Yusuf Şevki HAKYEMEZ, Yıldız SEFERİNOĞLU, Selahaddin MENTEŞ, İrfan FİDAN ve Kenan YAŞAR'ın katılımlarıyla 8/9/2022 tarihinde yapılan ilk inceleme toplantısında dosyada eksiklik bulunmadığından işin esasının incelenmesine OYBİRLİĞİYLE karar verilmiştir.

III. ESASIN İNCELENMESİ

2. Başvuru kararı ve ekleri, Raportör Cengiz ERTEN tarafından hazırlanan işin esasına ilişkin rapor, itiraz konusu kanun hükümleri, dayanılan ve ilgili görülen Anayasa kuralları ve bunların gerekçeleri ile diğer yasama belgeleri okunup incelendikten sonra gereği görüşülüp düşünüldü:

A. Kanun'un 407. Maddesinin Birinci Fıkrasının İncelenmesi

1. GENEL AÇIKLAMA

3. 4721 sayılı Kanun'un 403. maddesinin birinci fıkrasında vasi, vesayet altındaki küçüğün veya kısıtlının kişiliği ve mal varlığı ile ilgili bütün menfaatlerini korumak ve hukukî işlemlerde onu temsil etmekle yükümlü olan kişi olarak ifade edilmiştir.

4. Anılan Kanun'da vesayeti gerektiren hâller küçüklük ile akıl hastalığı veya akıl zayıflığı, savurganlık, alkol veya uyuşturucu madde bağımlılığı, kötü yaşama tarzı, kötü yönetim, özgürlüğü bağlayıcı ceza ve yaşlılığı, engelliliği, deneyimsizliği veya ağır hastalığı sebebiyle işlerini gerektiği gibi yönetemediğini ispat edenlerin isteğidir.

5. Kanun'un 397. maddesine göre kamu vesayeti, vesayet makamı ve denetim makamından oluşan vesayet daireleri tarafından yürütülmekte olup vesayet makamı, sulh hukuk mahkemesi; denetim makamı, asliye hukuk mahkemesidir.

6. Kanun'da vasinin görevleri mal varlığının defterinin tutulmasını, değerli şeylerin saklanmasını, vesayet altındaki kişinin menfaatinin gerektirmesi durumunda değerli şeylerin dışındaki taşınırın satılmasını, vesayet altındaki kişinin kendisi veya mal varlığının yönetimi için gerekli olmayan paraların bankaya yatırılmasını veya menkul kıymetlere çevrilmesini, ticari ve sınai işletmelerin devamı ve gerektiğinde tasfiyesi için talimat verilmesini, yeteri kadar güven verici olmayan yatırımların, güvenli yatırımlara dönüştürülmesini, vesayet altındaki kişinin menfaati gerektiriyorsa vesayet makamının talimatı uyarınca taşınmazların satışını kapsamaktadır. Diğer yandan Kanun kısıtlılar için atanan vasinin, kısıtlıyı korumak ve bütün kişisel işlerinde ona yardım etmekle yükümlü olduğunu, vesayet altındaki kişiyi bütün hukuki işlemlerinde temsil edeceğini ve vesayet altındaki kişinin mal varlığını iyi bir yönetici gibi özenle yönetmek zorunda olduğunu da belirtmektedir.

7. Kanun'un 16. maddesinde ayırt etme gücüne sahip kısıtlıların yasal temsilcilerinin rızası olmadıkça kendi işlemleriyle borç altına giremeyecekleri, karşılıksız kazanmada ve kişiye sıkı sıkıya bağlı hakları kullanmada bu rızanın gerekli olmadığı, ayırt etme gücüne sahip kısıtlıların haksız fiillerinden sorumlu oldukları belirtilmiştir. Bu kapsamda hukuki işlem ehliyeti bakımından sınırlı ehliyetsizlerin ilke olarak hukuki işlemleri yasal temsilci durumundaki vasileri tarafından ya da vasilerin izniyle kendileri tarafından yapılırken bazı hukuki işlemler ise vesayet altındaki kişiler tarafından tek başlarına yapılır. Bazı işlemler ise mutlak yasak kapsamında olup sınırlı ehliyetsiz ve vasi tarafından yapılamaz.

2. ANLAM VE KAPSAM

8. 4721 sayılı Kanun'da vesayeti gerektiren kısıtlama nedenleri arasında sayılan özgürlüğü bağlayıcı ceza hâli 407. maddede düzenlenmiştir. Anılan maddenin birinci fıkrasında bir yıl veya daha uzun süreli özgürlüğü bağlayıcı bir cezaya mahkûm olan her erginin kısıtlanacağı, ikinci fıkrasında ise cezayı yerine getirmekle görevli makamın, böyle bir hükümlünün cezasını çekmeye başladığını, kendisine vasi atanmak üzere hemen yetkili vesayet makamına bildirmekle yükümlü olduğu hüküm altına alınmıştır.

9. Kurala göre ergin olmak kaydıyla bir yıl veya daha uzun süreli özgürlüğü bağlayıcı bir cezaya mahkûm olan kişiler mutlak olarak vesayet altına alınacaklardır. Bu konuda cezanın verildiği mahkeme, mahkûmiyete sebep suçun niteliği, ağır ya da hafif hapis cezasına mahkûmiyet önem taşımamakta, kısıtlama için hükmedilen cezanın süresi dikkate alınmaktadır. Başka bir deyişle mahkemenin mahkûmun kendi işlerini göreceği durumda olup olmadığı hakkında araştırma yapmasına gerek olmadığından vasi atanıp atanmamasına dair bir takdir yetkisi bulunmamaktadır. Özgürlüğü bağlayıcı ceza için mahkûmiyet kararının verilerek kesinleşmesinden sonra infazın başlamasıyla başka bir deyişle hükümlünün cezasını çekmeye başladığı andan itibaren derhâl cezayı yerine getirmekle görevli makam hükümlünün cezasını çekmeye başladığını hükümlüye vasi atanabilmesi için vesayet makamına bildirecektir. Yetkili vesayet makamı hükümlüye bir vasi atayacaktır. Vesayet hapis hâlinin sona ermesiyle ayrıca bir mahkeme kararına gerek olmaksızın kendiliğinden ortadan kalkacaktır. Koşullu salıverilme vesayetinin sona ermesi için yeterli olmayıp ayrıca cezanın çekilip bitirilmiş olması gerekmektedir.

10. Sınırlı ehliyetsiz sayılan, bir yıl veya daha uzun süreli özgürlüğü bağlayıcı bir cezaya mahkûm olan kişiler ayırt etme gücünü haiz bulduklarından sınırlı da olsa belirli işlemleri yapabilirler ve hukuka aykırı eylemlerinden dolayı sorumludurlar. Bu kişiler karşılıksız kazandırma amacına yönelik bağışlama, ibra, kefalet alacaklısı olma, işgal ve ihraz yoluyla mülkiyet kazanma gibi işlemleri vasinin iznini almaksızın tek başlarına yapabilirler. Vesayet altındaki hükümlü, başkalarına devredilemeyen ve hak sahibinin ölümüyle mirasçılara geçmeyen, nişanın bozulması ve manevi tazminat talebi, evliliğin iptali talebi, şikâyet hakkı, kısıtlanmanın kaldırılmasını talep etme hakkı, vasiyet düzenleme gibi kişiye sıkı biçimde bağlı hakları da tek başlarına kullanabilirler. Ancak anılan Kanun hükümleri gereğince adın değiştirilmesini ve yaşın düzeltilmesini talep, nişanlanmak, evlenmek, evlat edinme veya edinilme, boşanma davasının açılması gibi bazı kişiye sıkı sıkıya bağlı hakları içeren işlemler için vasinin rızası veya katılımı aranmaktadır.

11. Kanun'un 448. maddesine göre vasi, vesayet altındaki kişiyi bütün hukuki işlemlerinde temsil eder, 451. maddesine göre ilke olarak vesayet altındaki kişi, vasinin açık veya örtülü izni veya sonraki onamasıyla yükümlülük altına girebilir ya da bir haktan vazgeçebilir. Yine 454. maddeye göre vasi vesayet altındaki kişinin mal varlığını iyi bir yönetici gibi özenle yönetmek zorundadır.

12. Öte yandan Kanun'un 462. ve 463. maddeleri uyarınca taşınmazların alımı, satımı, rehin edilmesi ve bunlar üzerinde başka bir aynı hak kurulması, ödünç verme ve alma, mal rejimi sözleşmeleri, mirasın paylaşılması ve miras payının devri sözleşmeleri yapılması gibi işlemlerde vesayet makamının izni; vesayet altındaki kişinin evlat edinmesi veya evlat edinilmesi, mirasın kabulü, reddi veya miras sözleşmesi yapılması gibi işlemlerde denetim makamının izni aranmaktadır. Dolayısıyla vesayet altına alınan hükümlü kendisini borç altına sokan ve mal varlıklarını etkileyen hukuki işlemleri vasinin onayı ya da vesayet makamı ile denetim makamının izni olmadan tek başına yapamaz.

13. 449. madde gereğince de kefalet, vakıf kurmak, önemli bağışlarda bulunmak vasinin onayı olsa da yapılamayan mutlak yasak kapsamındaki işlemlerdir.

3. İTİRAZIN GEREKÇESİ

14. Başvuru kararında özetle; itiraz konusu kuralla bir yıl ve üzeri hapis cezasıyla cezalandırılan kişilerin başka bir şarta tabi olmaksızın ve gerçekte bir yardıma ihtiyaçları olmadığı durumlarda da kısıtlandıkları, yine hapis hâlinin sona ermesiyle kısıtlılık durumunun kendiliğinden kalkacağı ancak hapis hâlinin sona ermesinden kastın ne olduğunun belirsiz olduğu, kuralla kısıtlanan hükümlülerin mülkiyet haklarının etkilendiği, akıl sağlığı yerinde olmalarına rağmen hukuki işlemlerinin uzun sürdüğü belirtilerek kuralın Anayasa'nın 35., 48. ve 49. maddelerine aykırı olduğu ileri sürülmüştür.

4. ANAYASA'YA AYKIRILIK SORUNU

15. 30/3/2011 tarihli ve 6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun'un 43. maddesi uyarınca kural, ilgisi nedeniyle Anayasa'nın 13. ve 20. maddeleri yönünden de incelenmiştir.

16. Anayasa'nın 20. maddesinin birinci fıkrasında herkesin özel hayatına saygı gösterilmesini isteme hakkına sahip olduğu, özel hayatın ve aile hayatının gizliliğine dokunulamayacağı belirtilmiştir. Anılan maddenin gerekçesinde de belirtildiği üzere özel hayata ve aile hayatına saygı gösterilmesini isteme hakkı bir yönüyle özel hayatın gizliliğinin korunmasını, başkalarının gözleri önüne serilmemesini, bir başka ifadeyle kişinin özel hayatında yaşananların yalnız kendisi veya kendisinin bilmesini istediği kimseler tarafından bilinmesini isteme hakkını korurken diğer yönüyle resmî makamların özel hayata müdahale edememesi yani kişinin ferdî ve aile hayatını kendi anladığı gibi düzenleyip yaşayabilmesi hakkını güvence altına almaktadır (AYM, E.2020/64, K.2020/70, 12/11/2020, §10).

17. Özel hayat kavramı eksiksiz bir tanımı bulunmayan geniş bir kavramdır. Bu kapsamda korunan hukuki değer esasen kişisel bağımsızlıktır. Özel hayata saygı gösterilmesini isteme hakkının kapsamının belirlenmesinde bireyin kişiliğini geliştirmesi ve gerçekleştirilmesi temel alınmaktadır.

Anılan hak herkesin istenmeyen bütün müdahalelerden uzak, kendine özel bir ortamda yaşama hakkına sahip olduğuna işaret etmekle birlikte kişiliğin serbestçe geliştirilmesiyle uyumlu birçok hukuki menfaati de içermektedir (Serap Tortuk, B. No: 2013/9660, 21/1/2015, §§ 31-35; Tevfik Türkmen [GK], B. No: 2013/9704, 3/3/2016, § 50; Ayşegül Çengel Kömür ve diğerleri, B. No: 2016/56228, 23/6/2020, § 43).

18. Anayasa'nın 20. maddesinde güvence altına alınan değerlerden biri de insan onurunun bir görünümü olan kişisel özerkliktir. Kişisel özerklik her bir bireyin diğer kişilerle ve dış dünyayla kendi yaşam tercihleri doğrultusunda kişisel ilişki kurabilmesi ve geliştirebilmesini gerektirir.

19. Anayasa'nın 35. maddesinde "Herkes, mülkiyet ve miras haklarına sahiptir. /Bu haklar, ancak kamu yararı amacıyla, kanunla sınırlanabilir./ Mülkiyet hakkının kullanılması toplum yararına aykırı olamaz." denilmektedir. Anayasa'nın anılan maddesiyle güvenceye bağlanan mülkiyet hakkı, ekonomik değer ifade eden ve parayla değerlendirilebilen her türlü mal varlığı hakkını kapsamaktadır.

20. Anayasa'nın 35. maddesinde bir temel hak olarak güvence altına alınmış olan mülkiyet hakkı; kişiye -başkasının hakkına zarar vermemek ve kanunların koyduğu sınırlamalara uymak koşuluyla- sahibi olduğu şeyi dilediği gibi kullanma ve tasarruf etme, onun semerelerinden yararlanma imkânı veren bir haktır (Mehmet Akdoğan ve diğerleri, B. No: 2013/817, 19/12/2013, § 32). Dolayısıyla malikin mülkünü kullanma, semerelerinden yararlanma ve mülkü üzerinde tasarruf etme yetkilerinden herhangi birinin sınırlanması mülkiyet hakkına müdahale teşkil eder (Recep Tarhan ve Afife Tarhan, B. No: 2014/1546, 2/2/2017, § 53).

21. Kuralla ergin ve ayırt etme gücüne sahip olmakla birlikte bir yıl veya daha uzun süreli özgürlüğü bağlayıcı bir cezaya mahkûm olan kişilerin mutlak olarak vesayet altına alınmalarının Anayasa'nın 20. ve 35. maddeleri çerçevesinde özel hayata saygı ve mülkiyet haklarına sınırlama getirdiği açıktır.

22. Anayasa'nın 13. maddesinde "Temel hak ve hürriyetler, özlerine dokunulmaksızın yalnızca Anayasanın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ve ancak kanunla sınırlanabilir. Bu sınırlamalar, Anayasanın sözüne ve ruhuna, demokratik toplum düzeninin ve lâik Cumhuriyetin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamaz." hükmüne yer verilmiştir.

Buna göre özel hayata saygı ve mülkiyet haklarına getirilen sınırlamanın kanunla yapılması, Anayasa'da öngörülen sınırlama sebebine uygun ve ölçülü olması gerekir.

23. Bu kapsamda özel hayata saygı ve mülkiyet haklarına yönelik bir kanuni düzenlemenin şeklen var olması yeterli olmayıp kuralların keyfiliğe izin vermeyecek şekilde belirli ve öngörülebilir nitelikte olması gerekir.

24. Esasen temel hakları sınırlayan kanunun bu niteliklere sahip olması Anayasa'nın 2. maddesinde güvenceye alınan hukuk devleti ilkesinin de bir gereğidir. Hukuk devletinde, kanuni düzenlemelerin hem kişiler hem de idare yönünden herhangi bir duraksamaya ve kuşkuya yer vermeyecek şekilde açık, net, anlaşılır, uygulanabilir ve nesnel olması, ayrıca kamu otoritelerinin keyfî uygulamalarına karşı koruyucu önlem içermesi gerekir. Kanunda bulunması gereken bu nitelikler hukuki güvenliğin sağlanması bakımından da zorunludur. Zira bu ilke hukuk normlarının öngörülebilir olmasını, bireylerin tüm eylem ve işlemlerinde devlete güven duyabilmesini, devletin de yasal düzenlemelerinde bu güven duygusunu zedeleyici yöntemlerden kaçınmasını gerekli kılar (AYM, E.2015/41, K.2017/98, 4/5/2017, §§ 153, 154). Dolayısıyla Anayasa'nın 13. maddesinde sınırlama ölçütü olarak belirtilen kanunilik, Anayasa'nın 2. maddesinde güvenceye bağlanan hukuk devleti ilkesi ışığında yorumlanmalıdır.

25. İtiraz konusu kuralla bir yıl veya daha uzun süreli özgürlüğü bağlayıcı bir cezaya mahkûm olan her erginin kısıtlanmasına dair usuller ve vesayeti gerektiren hâllerin sona ermesi düzenlendiğinden kanunilik şartının yerine getirildiği anlaşılmaktadır.

26. Anayasa'nın 20. maddesinin ikinci fıkrasında anılan hakka çeşitli sebeplere bağlı kalınarak sınırlamalar getirilebileceği belirtilerek bu hakkın mutlak olmadığı kabul edilmiştir. Söz konusu maddede bu sınırlama sebepleri arasında millî güvenliğin ve kamu düzeninin korunması ile suç işlenmesinin önlenmesi sebepleri de sayılmış, böylece bunlara dayalı olarak söz konusu hakkın sınırlanabilmesine izin verilmiştir. Bununla birlikte özel hayatın düzenlendiği maddede kural yönünden özel sınırlama sebeplerine yer verilmediğinin kabulü hâlinde dahi bu hakkın Anayasa'da güvence altına alınan diğer temel hak ve özgürlüklerin korunması veya

Anayasa'nın diğer maddelerinde devlete bir görev olarak yüklenen ödevler nedeniyle sınırlanması mümkündür (AYM, E.2013/95, K.2014/176, 13/11/2014; E.2014/177, K.2015/49, 14/5/2015).

27. Öte yandan Anayasa'nın 13. ve 35. maddeleri uyarınca mülkiyet hakkı ancak kamu yararı amacıyla sınırlanabilmektedir. Kamu yararı kavramı mülkiyet hakkının kamu yararının gerektirdiği durumlarda sınırlanması imkânı vermekle bir sınırlama amacı olmasının yanı sıra mülkiyet hakkının kamu yararı amacı dışında sınırlanamayacağını öngörerek ve bu anlamda bir sınırlama sınırı oluşturarak mülkiyet hakkını etkin bir şekilde korumaktadır (Nusrat Külâh, B. No: 2013/6151, 21/4/2016, §§ 53, 56; Yunis Ağlar, B. No: 2013/1239, 20/3/2014, §§ 28, 29).

28. İtiraz konusu kuralla hükümlünün kişisel gözetimi ile şahsen korunması ve mahkûmiyeti süresince mal varlığını yönetememesinden dolayı hak ve menfaatlerinin zarar görmesinin engellenmesinin amaçlandığı anlaşılmaktadır. Bu yönüyle kuralla öngörülen sınırlamanın anayasal anlamda meşru bir amacının bulunduğu sonucuna ulaşılmıştır.

29. Diğer yandan Anayasa'nın 13. maddesi uyarınca sınırlamanın ölçülü olup olmadığının da değerlendirilmesi gerekir. Anayasa'nın anılan maddesinde güvence altına alınan ölçülülük ilkesi elverişlilik, gereklilik ve orantılılık olmak üzere üç alt ilkeden oluşmaktadır. Elverişlilik öngörülen sınırlamanın ulaşılmak istenen amacı gerçekleştirmeye elverişli olmasını, gereklilik ulaşılmak istenen amaç bakımından sınırlamanın zorunlu olmasını, diğer bir ifadeyle aynı amaca daha hafif bir sınırlama ile ulaşılmamasının mümkün olmamasını, orantılılık ise hakka getirilen sınırlama ile ulaşılmak istenen amaç arasında makul bir dengenin gözetilmesi gerekliliğini ifade etmektedir.

30. Bu bağlamda kuralın, bir yıl veya daha uzun süreli özgürlüğü bağlayıcı bir cezaya mahkûm olmaları nedeniyle ceza infaz kurumunda cezasını çeken kişilerin şahsen ve mal varlıkları yönünden korunmalarının sağlanmasıyla hak ve menfaatlerinin zarar görmesinin engellenmesi amacına ulaşma bakımından elverişsiz olduğu söylenemez.

31. Kural ile özgürlüğü bağlayıcı bir ceza nedeniyle hükümlünün, özellikle şahsi ve mal varlığıyla ilgili bazı hukuki işlemleri yapamayacağından kendisine kanun gereğince mutlak olarak vasi atanmasıyla korunması amaçlanmaktadır.

Ancak bir yıl veya daha uzun süreli özgürlüğü bağlayıcı bir cezaya mahkûm olan kişilerin ayırt etme gücünü haiz ve herhangi bir vasi atanmaksızın kendi işlemlerini yürütebilecek durumda oldukları açıktır. Dolayısıyla hükümlü, kendi işlemlerini görebilecek durumda olup olmadığı değerlendirilmeksizin kendisine vasi atanmasıyla kural olarak vasinin rızası olmadıkça kendi işlemleriyle borç altına giremeyecek, özellikle mal varlığıyla ilgili kimi işlemlerde vesayet ve denetim makamlarının izni gerekecek, kişiye sıkı sıkıya bağlı nişanlanma ve evlenme gibi işlemler için dahi öncelikle vasinin rızası aranacak, kefalet, vakıf kurmak, önemli bağışlarda bulunmak için vasinin onayı olsa da herhangi bir işlem yapamayacaktır. Böylece hükümlünün şahsi gözetimi ve mal varlığının idaresi adına özel hayatın korunması ve mülkiyet haklarına büyük ölçüde sınırlama getirilmektedir.

32. Bu bağlamda kuralla hükümlünün gerçekten korunmasını gerektiren durumların bulunup bulunmadığının araştırılıp ancak böyle bir durumun varlığı hâlinde vesayet kararı verilmesi hususunda mahkemeye takdir hakkı tanınmamakta ya da ihtiyaçları dikkate alınarak hükümlünün ergin ve ayırt etme gücünün bulunması nedeniyle vesayete göre kişinin ehliyetini daha az sınırlayan ve daha dar koruma sağlayan yasal danışmanlık ve kayyımlik atamasına imkân sağlanmamaktadır. Dolayısıyla kuralın ulaşılmak istenen amaç bakımından sınırlamanın zorunlu olmadığını, diğer bir ifadeyle aynı amaca daha hafif bir sınırlama ile ulaşılmışının mümkün olduğunu göstermektedir. Bu nedenle kuralla hükümlüye zorunlu olarak vasi atanmasının hükümlünün korunması amacı bakımından gerekli olmadığı sonucuna ulaşılmıştır.

33. Açıklanan nedenlerle kural, Anayasa'nın 13., 20. ve 35. maddelerine aykırıdır. İptali gerekir. Kural, Anayasa'nın 13., 20. ve 35. maddelerine aykırı görülerek iptal edildiğinden ayrıca Anayasa'nın 48. ve 49. maddeleri yönünden incelenmemiştir.

B. KANUN'UN 407. MADDESİNİN İKİNCİ FIKRASI İLE 471. MADDESİNİN İNCELENMESİ

34. 4721 sayılı Kanun'un 407. maddesinin birinci fıkrasının iptali nedeniyle anılan maddenin ikinci fıkrası ile 471. maddesinin uygulanma imkânı kalmamıştır. Bu nedenle söz konusu fıkra ve madde 6216 sayılı Kanun'un 43. maddesinin (4) numaralı fıkrası kapsamında değerlendirilmiş ve bu kurallar yönünden Anayasa'ya uygunluk denetiminin yapılmasına gerek görülmemiştir.

IV. İPTALİN DİĞER KURALLARA ETKİSİ

35. 6216 sayılı Kanun'un 43. maddesinin (4) numaralı fıkrasında kanunun, Cumhurbaşkanlığı kararnamesinin veya Türkiye Büyük Millet Meclisi İçtüzüğü'nün belirli kurallarının iptali, diğer kurallarının veya tümünün uygulanmaması sonucunu doğuruyorsa bunların da Anayasa Mahkemesince iptaline karar verilebileceği öngörülmektedir.

36. 4721 sayılı Kanun'un 407. maddesinin birinci fıkrasının iptali nedeniyle anılan maddenin uygulanma imkânı kalmayan ikinci fıkrası ile 471. maddesinin 6216 sayılı Kanun'un 43. maddesinin (4) numaralı fıkrası gereğince iptalleri gerekir.

V. İPTAL KARARININ YÜRÜRLÜĞE GİRECEĞİ GÜN SORUNU

37. Anayasa'nın 153. maddesinin üçüncü fıkrasında "*Kanun, Cumhurbaşkanlığı kararnamesi veya Türkiye Büyük Millet Meclisi İçtüzüğü ya da bunların hükümleri, iptal kararlarının Resmî Gazetede yayımlandığı tarihte yürürlükten kalkar. Gereken hallerde Anayasa Mahkemesi iptal hükmünün yürürlüğe gireceği tarihi ayrıca kararlaştırabilir. Bu tarih, kararın Resmî Gazetede yayımlandığı günden başlayarak bir yılı geçemez.*" denilmekte, 6216 sayılı Kanun'un 66. maddesinin (3) numaralı fıkrasında da bu kural tekrarlanmak suretiyle Anayasa Mahkemesinin gerekli gördüğü hâllerde Resmî Gazete'de yayımlandığı günden başlayarak iptal kararının yürürlüğe gireceği tarihi bir yılı geçmemek üzere ayrıca kararlaştırabileceği belirtilmektedir.

38. 4721 sayılı Kanun'un 407. ve 471. maddelerinin iptalleri nedeniyle doğacak hukuksal boşluk kamu yararını ihlal edecek nitelikte görüldüğünden Anayasa'nın 153. maddesinin üçüncü fıkrasıyla 6216 sayılı Kanun'un 66. maddesinin (3) numaralı fıkrası gereğince iptal hükümlerinin kararın Resmî Gazete'de yayımlanmasından başlayarak dokuz ay sonra yürürlüğe girmesi uygun görülmüştür.

VI. HÜKÜM

22/11/2001 tarihli ve 4721 sayılı Türk Medeni Kanunu'nun;

A. 407. maddesinin;

1. Birinci fıkrasının Anayasa'ya aykırı olduğuna ve İPTALİNE, iptal hükmünün Anayasa'nın 153. maddesinin üçüncü fıkrası ile 30/3/2011 tarihli ve 6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun'un 66. maddesinin (3) numaralı fıkrası gereğince **KARARIN RESMÎ GAZETE'DE YAYIMLANMASINDAN BAŞLAYARAK DOKUZ AY SONRA YÜRÜRLÜĞE GİRMESİNE,**

2. İkinci fıkrasının 6216 sayılı Kanun'un 43. maddesinin (4) numaralı fıkrası gereğince İPTALİNE, iptal hükmünün Anayasa'nın 153. maddesinin üçüncü fıkrası ile 6216 sayılı Kanun'un 66. maddesinin (3) numaralı fıkrası gereğince **KARARIN RESMÎ GAZETE'DE YAYIMLANMASINDAN BAŞLAYARAK DOKUZ AY SONRA YÜRÜRLÜĞE GİRMESİNE,**

B. 471. maddesinin 6216 sayılı Kanun'un 43. maddesinin (4) numaralı fıkrası gereğince İPTALİNE, iptal hükmünün Anayasa'nın 153. maddesinin üçüncü fıkrası ile 6216 sayılı Kanun'un 66. maddesinin (3) numaralı fıkrası gereğince, **KARARIN RESMÎ GAZETE'DE YAYIMLANMASINDAN BAŞLAYARAK DOKUZ AY SONRA YÜRÜRLÜĞE GİRMESİNE, 22/3/2023 tarihinde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.**

BOLU BAROSU İNSAN HAKLARI BÜLTENİ

BOLU BAROSU BAŞKANI

AV. PERİHAN BENGÜ
AKŞEMSETTİNOĞLU YILMAZ

BOLU BAROSU İNSAN HAKLARI KOMİSYONU

KOORDİNATÖR ÜYE

AV. FATMA KUBİLAY

KOORDİNATÖR ÜYE

AV. YUSUF RENKLİ

KOMİSYON BAŞKANI

AV. EKREM ASMA

KOMİSYON BAŞKAN
YARDIMCISI

AV. CELALETTİN DÖNMEZ

KOMİSYON GENEL
SEKRETERİ

AV. TAMAY KIVRAK

KOMİSYON ÜYESİ

AV. AYDAN ÖZDEMİR

KOMİSYON ÜYESİ

AV. AYŞE ALBAYRAK

KOMİSYON ÜYESİ

AV. ZEYNEP KÖRPE

KOMİSYON ÜYESİ

AV. BAHADIR BEYAZIT CEYLAN